

Kali halusi vain ystävän.

Yksinäinen ruokavälitunti

Stacy Lynn Carroll

(Perustuu tositapahtumaan)

"Pyhä Henki ohjaa, meitä innoittaa"
(Lasten laulukirja, s. 56).

Kali käveli ruokasaliin ja katsoi ympärilleen. Kaikki muut lapset juoksivat suoraan ystäviensä luo ja kerääntyivät pöytien ääreen. Sali täyttyi innokkaista äänistä ja iloisesta naurusta. Oli vasta toinen koulupäivä, mutta tuntui siltä, että kaikilla muilla oli joku, jonka kanssa istua, paitsi Kalilla.

Kali puristi eväsrasiaansa ja käveli yhden pöydän luo. "Saanko istua sinun viereesi?" hän kysyi.

Tyttö, jolla oli pitkä, ruskea palmikko, kohotti katseensa. Hän tuhahti ja pudisti päätään. "Et. Se tuoli on varattu", tyttö sanoi.

"Hyvä on!" Kali siirtyi toisen tyhjän tuolin luo ja laski eväsrasiaansa pöydälle.

"Et voi istua siinä! Minä varaan sitä paikkaa",

sanoi poika, jolla oli vihreäraitainen paita. Hän työnsi Kalin eväsrasian lattialle. Kaikki hänen ystävänsä nauruivat.

Kali kumartui ottamaan taas eväsrasiaansa. Hän käveli ruokasalin toiseen päähän ja istuutui tyhjään pöytään. Hän näki jonkun naapurustostaan ja yritti vilkuttaa, mutta poika katsoi toiseen suuntaan. Kalin otsa kurtistui. Miksi kukaan ei halunnut olla hänen ystävänsä?

Kali katseli eväitään. Häntä ei haluttanut enää yhtään syödä. Hän pyyhki kyyneleensä, sulki eväsrasiaansa ja lähti ulos.

Kaikki leikkivät jo ystäviensä kanssa. Kali istuutui yksinään penkille ja katseli, kun muut lapset pitivät hauskaa ilman häntä. Sitten Kali huomasi suunnilleen

ikäisensä pojan, joka istui yksin nurmikolla. Pojalla oli tahrainen keltainen paita, ja hänen tukkansa sojotti takaa pystyssä.

Kali kääntyi katsomaan muualle. Hän näki ryhmän oman luokkansa tyttöjä pelaavan nelimaalia. Hän toivoi, että he kutsuisivat hänet pelaamaan kanssaan.

Kali katsoi poikaa uudelleen. Pojan pää oli painuksissa, ja tämä nyhti ruohoa jalkojensa vierestä. Kali muisti, mitä äiti toisinaan sanoi: *Etsi lapsia, jotka ovat yksinäisiä.*

Kali kurtisti kulmiaan. *Hänkin* oli yksinäinen. Kukaan ei yrittänyt olla *hänen* ystävänsä!

Mutta sitten Kali ajatteli sitä, kun hänet oli kastettu viime vuonna. Hän oli luvannut kuunnella Pyhää Henkeä. Ehkäpä Pyhä Henki auttoi häntä muistamaan, mitä äiti oli sanonut. Ehkä Pyhä Henki yritti kehottaa häntä leikkimään keltapaitaisen pojan kanssa.

Kali huokaisi ja nousi. Lämmin tunne levisi hänen sydämeensä. Hän käveli pojan luo ja istuutui nurmikolle pojan viereen.

"Hei", hän sanoi.

"Hei", poika mumisi vastaukseksi.

"Mikä on sinun lempivärisi?"

"Mmm -- vihreä."

"Se on hyvä väri. Minä tykkään pinkistä", Kali sanoi. "Onko sinulla lempieläintä?"

Poika suoristautui vähän ja katsoi häntä. "Joo. Minä tykkään dinosauruksista."

"Niin minäkin. Suosikkini on triceratops."

Poika hymyili.

Sitten kello soi. Kali nousi seisomaan ja vilkutti pojalle hyvästiksi. Hän hymyili kävellessään yksin takaisin luokkaan. Hänellä ei ehkä ollut parasta ystävää, mutta hän tunsu olonsa hyväksi tietäessään, että oli tehnyt jonkun toisen välitunnista pikkuisen paremman. ●

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

Minulla oli kamala kiire kouluun. Mutta sitten minulle tuli tunne, että minun pitäisi ensin napata kotoa mukaan sipsipussi. Ruokatunnin jälkeen ystäväni Drew näytti jotenkin surulliselta. Kysyin häneltä, mikä oli hätänä. Hän sanoi, että hän oli unohtanut evänsä kotiin. Muistin sipsit ja annoin ne hänelle. Drew sanoi: "Tämä on kivointa, mitä kukaan on ikinä tehnyt minulle koulussa."

Durham M., 11, Utah, USA

